

VEEL KORD VAEGOMADUSSÕNADEST

MATI ERELT

Artiklis „Nn vaegomadussõna ja selle taust” (Viitso 2007) üritab Tiit-Rein Viitso tõestada, et eesti keeles vaegomadussõnad puuduvad. Ta väidab seejuures: „...kummituste tekke objektiivseteks põhjusteks on 1) halvasti defineeritud sõnaliigid, 2) ühildumise ja ühildumatuse ebapiisav arvestamine sõnaliikide määramisel ja 3) lause või fraasi moodustajate küsimustamise ebapiisav arvestamine. Nende objektiivsete põhjuste subjektiivseks aluseks on 1) usk, et hästi uuritud, kuid napi morfoloogiaga keelte jaoks väljatöötatud tüpologia rakendub automaatselt ka oluliselt rikkama morfoloogiaga keelte puhul, 2) usk, et süntaks on primaarne ja morfoloogia sekundaarne, 3) usk, et lauseliigendus määrab üldjuhul sõnaliigi, 4) usk, et suur ja väike algustäht eristab eesti keeles pärisnimed muudest sõnadest, ja 5) usk, et eesti sõnade kokku- ja lahkukirjutamine eristab kõik liitsõnad kõigist lihtsõnadest” (Viitso 2007: 887).

Arvan siiski, et Tiit-Rein Viitso peab kummituslikeks asju, mis tegelikult seda pole, ning et selle põhjuseks on ennekõike tema enda arusaamad sõnaliigitusest.

Tiit-Rein Viitso alustab imestamisega: „Ja üldse: kas tõesti on läänemeresoome keelte seas, mis uurali keelkonnas ainsaina on omadussõnad, järgarvsõnad ja näitavad asesõnad täiendina käändumatuist sõnadest käänduma pannud, üks keel hakanud aktsepteerima käändumatuid omadussõnu?” (Viitso 2007: 878–879). Ja edasi: „Väide põhisõnaga ühildumatust, s.o käändumatust ehk vaegomadussõnast ühilduva omadussõna kõrval sunnib seetõttu kontrollima EKK-s esitatud vaegomadussõnatüüpide omadussõnalisust seda enam, et läänemeresoome keeled on kord laenanud omadussõna põhisõnaga ühildamise indoeuroopa naabreilt. Käändumatu omadussõna juurde tagasipöördumine lubaks aga ennustada tulevikus eesti keeles reeglina pikemaid kõrvallauseid. Kontrollimisel loodan jõuda tulemusele, et eesti keeles ühilduvad omadussõnad jätkuvalt põhisõnaga arvus ja käändes” (Viitso 2007: 880).

Kõigepealt, eesti keel ei ole läänemeresoome keelte seas sugugi ainus keel, mis on „hakanud aktsepteerima” käändumatuid omadussõnu. Selliseid sõnu on esitatud ka soome keele grammatikates, viimati näiteks suures soome keele grammatikas (ISK 2004: 601). Kuid olgu pealegi, ega me ei pea ju kõike soomlaste moodi tegema. Imestama paneb aga Tiit-Rein Viitso väide, nagu tähendaks vaegomadussõnade tunnistamine keele taandarengut (tagasipöördumist) käänduvatelt omadussõnadelt käändumatutele. Täiendina mitteühilduvate omadussõnade puhul ei ole ju ometi tegu tüüpilise omadussõna muutumisega käändumatuks, seega arenguga mitteomadussõna poole, vaid just vastupidise protsessiga: ebatüüpilise omadussõna muutumisega tüüpiliseks või mitteomadussõna omadussõnastumisega. Esimesel juhul on tegemist omadussõnadega, mida eesti keel pole veel täiel määral suutnud „täiendina

käändumatuist sõnadest käanduma panna”, näiteks kõnekeeles *intelligent inimesi* või *vale inimesele*. Teist tüüpi vaegomadussõnade puhul on tegu nimisõna käändevormi, adverbilise või muu omadussõnastumise mitte päris lõpliku tulemusega. Edaspidi võib sellest kujuneda täiendina ühilduv omadussõna, nagu see on toimunud näiteks sõna *mäda* puhul. Sellele võib liituda omadussõnaliide, nagu *lõhki* > *lõhkine*, see võib asenduda samatüvelise deverbaaliga, nagu parajasti toimub (ase)omadussõnaga *eri*, mille asemel kasutatakse keelekorraldajate visadest soovitustest hoolimata adjektiivilise *erinev* jne. Ühest sõnaliigist teise üleminekud on väga tavaline nähtus ning miks peaks see eesti omadussõnade puhul teisiti olema.

Põhisõnaliikide olemuslikeks tunnusteks peetakse tõepoolest valdavalt üldisi süntaktilisi funktsioone – predikatsiooni, tähistamist (referentsi) ning modifikatsiooni (atributsiooni) –, olenemata sellest, kui napp või rikas keele morfoloogia on (vt nt Croft 1990; 2001; Hengeveld 1992). Predikatsioon tähendab öeldisena toimimist, tähistus subjekti, objekti või muu aktantse lauseliikmena (argumendina) toimimist, modifikatsioon täiendina toimimist. William Croft nimetab neid funktsioone põhilisteks propositioonilisteks aktideks. Verbideks peetakse sõnu, mille ainsaks või esmaseks funktsiooniks on predikatsioon, nimisõnadeks sõnu, mille ainsaks või esmaseks funktsiooniks on tähistus, ning omadussõnadeks sõnu, mille ainsaks või esmaseks funktsiooniks on modifikatsioon. Ainus või esmane tähendab siin eelkõige seda, et sõnaliik ei vaja oma funktsiooni täitmiseks lisavahendeid. Põhisõnaliikide hulka kuuluvaks peetakse ka adverbe, kuid et neil puudub üks kindel esmafunktsioon ning asi on segasem ja keerulisem, siis jätame need siin kõrvale. Tüüpilised verbid (*teeb, käib*) väljendavad ühtlasi tegevust, nimisõnad (*poiss, maja*) asja ja omadussõnad (*suur, väike*) omadust ning morfoloogiaga keeltes saavad nad oma funktsioonide markeerimiseks kindla morfoloogilise vormistuse, näiteks atribuut ühildub oma põhjaga arvus ja käändes (*kaunistele naistele*). Sekundaarse funktsiooni täitmiseks vajavad sõnaliigid abivahendeid, näiteks öeldistaitena või öeldistaitemäärusena esinedes vajab omadussõna tuge sisuvaese verbi näol, mis kannaks verbi morfoloogilisi tunnuseid (*Need naised olid kaunid*), tähistusfunktsiooni täitmiseks (tähistatu identifitseerimiseks) aga varjatud substantiivse põhja tuge (*Julgete [inimeste] päralt on tulevik*).

Tüüpilisel omadussõnal ehk omadussõna prototüübil on niisiis peale võime esineda täiendina järgmised tunnused: 1) ta väljendab omadust (seisundit võib käsitada selle alaliigina), 2) ühildub täiendina oma põhjaga arvus ja käändes, 3) sekundaarses funktsioonis, s.o öeldistaitena või aktantse lauseliikmena, vajab ta vastavalt verbi või nimisõna tuge. Lisada võiks veel gradatsioon (*ilusam kui X, kõige ilusam, niisama ilus kui X, väga ilus*).

Tüüpilise kõrval on alati ka ebatüüpilist. Suhteomadussõnad ei väljenda omadust (*praegune aeg, kadakane kepp*). Asjaolu, et nad vastavad ainult atribuudi üldküsimumusele nagu tüüpilised omadussõnad, ei näita midagi, sest ainult täiendi üldküsimumusele vastab ka liigigenitiiv: *eesti* (missugune?) *rahvas*. Mitte kõik omadussõnad ei kompareeru (**rasedam kui X*). Ja muidugi ei pruugi kõik omadussõnad täiendina ühilduda.

Kuid Tiit-Rein Viitso ebatüüpilist tunnustada ei taha. Kui sekundaarsed funktsioonid ja gradatsioon kõrvale jätta, siis hõlmab tema esitatud omadus-

sõna määratlus just tüüpilisi omadussõnu: „Ainestikku arvestades lähtutakse postuleeritud vaegomadussõnade sõnaliigilisuse kontrollimisel järgmistest eeldustest:

1. Omadussõna väljendab fraasis või lauses täiendina esinedes põhisõnaga väljendatava omadust või seisundit.

2. Sõna, mis ei esine üksi ega liitsõna põhisõnana kunagi täiendina, ei ole omadussõna: täiendina esinemine on omadussõna vajalik, kuid mitte veel piisav tunnus.

3. Omadussõnaline täiend vastab üldisele küsimusele *milline?* ~ *missugune?* või selle muutevormile.

4. Kui omadussõnaline täiend on omastavast käändest erinevas käändes, on selles käändes ka selle täiendi põhisõna.

5. Kui omadussõna täiendfraasi küsimustamisel esineb küsimuses omastavast käändest erinevas käändes omadussõna või näitav asesõna, siis täiendfraasi põhisõna on samas käändes” (Viitso 2007: 881).

Vaatame järgnevalt, kuidas Tiit-Rein Viitso õnnestub vaegomadussõnad omadussõnade hulgast välja puhastada. Järgime seejuures tema enda esitusjärjekorda.

Omastavapärased vaegomadussõnad

Paistab, et Tiit-Rein Viitso on seda, mis EKG-s ja EKK-s on öeldud pärisnimegenitiivi kujuliste vaegomadussõnade kohta, vääriti mõistnud. Mitte kummaski raamatus ei käsitata vaegomadussõnadena mis tahes pärisnime definitiivset genitiivi. Näiteks EKK-s on seda tüüpi vaegomadussõnu iseloomustatud järgmiselt [minu paksendus – *M. E.*]: „Omastavapärased sõnakujud, **millel (samas tähenduses) muud käändevormid puuduvad, nt prantsuse (kirjandus), katoliku (usk), kulla (mees), paganama (poisiklutt)**” (EKK 2000: 130, sama ka EKK 2007: 178). Seega mitte mingit *hollandi*’t, *jersey*’t ~ *džörsi*’t ega muud sellist. See vaieldi selgeks ammuilma. Omadussõnadeks on sõnu *katoliku*, *slaavi* jms peetud sellepärast, et nad esinevad ainult täiendina ega ole nimisõna teiste vormide puudumise tõttu käsitatavad ka ise nimisõna vormina. ”Usk, et suur ja väike algustäht eristab eesti keeles pärisnimed muudest sõnadest” ei puutu siin asjasse.

Nüüd samas jaotises vaadeldud sõnadest *kulla*, *kuradima* ja *paganama*, samuti sõnakesest *va*, mida on käsitletud jaotises 2.3. Tiit-Rein Viitso vastuargument nende sõnade omadussõnalisusele on järgmine: „Samas on üliküsitav, et kõik need sõnad väljendavad omadust. Pigem väljendavad need kõneleja suhtumist kellessegi või millessegi, vrd sõna *va* käsitlust jaotuses 2.3” (Viitso 2007: 882). Jaotises 2.3 kirjutab ta: „Suhtumist väljendavate tiitlipäraste sõnadena võib käsitada ka jaotuses 2.1 vaadeldud omastavalisi sõnu *kulla*, *kuradima* ja *paganama* ning isegi kõnetlussõnu *härä*, *proua*, *preili* ning lisandina pärisnime ees kasutatud ameti- või harrastajanimetusi” (Viitso 2007: 885). Seda tuleb mõista ilmselt nii, et „suhtumist väljendavad tiitlipärased sõnad” on eesti keeles mingi seni tähelepanuta jäänud sõnaliik, kuhu peale sõnade *kulla*, *kuradima*, *paganama* ja *va* kuulub suur hulk seni nimisõnana käsitletud sõnu, kui nad esinevad lisandina pärisnime ees. Nii et

ühendis *professor Viitso* kuulub *professor* sõnaliiki „suhtumist väljendav tiitlipärane sõna”, aga lauses *Professorile esitati küsimusi on professor* nimisõna? Kui Tiit-Rein Viitso asju tõesti nii näeb, siis on „usk, et lauseliigendus määrab üldjuhul sõnaliigi”, vähemalt selles punktis omane just temale, mitte EKG ega EKK autoreile. Mis suhtumistähendusse puutub, siis seda on raske pidada omaette sõnaliigitähenduseks. Ei ole olemas suhtumist kui sellist, vaid see on alati mingisugune, kas hea, halb, ükskõikne vms, s.t suhtumise väljendamine on alati mingi omaduse väljendamine. Kuivõrd sõnade *kulla*, *kuradima*, *paganama* ja *va* ainus lauseline funktsioon on täiendi funktsioon ning kuivõrd need sõnad ei kuulu vastavate nimisõnade vormiparadigmasse, siis ei ole põhjust pidada neid millekski muuks kui omadussõnadeks. Asjaolu, et nad väljendavad suhtumist, samuti see, et näiteks *kulla* seostub ainult üttega, võimaldab küll kaaluda omadussõna raames allklasside eristamist, mitte aga esitada uusi sõnaliike.

Osastavakujulise viimase osisega vaegomadussõnad

Siin on käsitletud liitsõnu järelolisega *-karva* (*rebasekarva*), *-verd* (*mustaverd*), *-ohtu* (*poisiohtu*), *-võitu* (*aravõitu*), samuti sõnu *iselaadi*, *isevärki*, *imevärki* jms. Enamiku partitiivikujuliste ”parameetersõnadega” liitsõnade suhtes paistab Tiit-Rein Viitsol olevat õigus, et neid pole põhjust pidada omadussõnadeks. Neid võib tõepoolest käsitleda laaditäienditena toimivate nimisõnafraasidena, olgu nad lahku või kokku vormistatud. Sõnad *iselaadi* ja *isevärki* võivad siiski olla ka leksikaliseerunud, esineda tähenduses ’omapärane, eriline’ (lisaks põhitähendusele ’teistsugune’). Peaksin neid sel juhul ikkagi vaegomadussõnadeks. Sõna *imevärki* on aga vaegomadussõna vähimagi möönduseta. Nõus ei saa olla ka sõna *-võitu* käsitlemisega. Tiit-Rein Viitso kuulutab selle tagasõnaks, sest see pole nimisõna *võit* vorm (nagu ka sõna *-ohtu*, mis pole nimisõna *oht* vorm). Kuid *-võitu* seostub (erinevalt sõnast *-ohtu*) omadus- ja määr sõnaga (*aravõitu*, *vähevõitu*), mitte nimisõnaga, ja moodustab seetõttu ikkagi vaegadjektiive ja adverbe.

Vaegomadussõnad, mis ei seostu muude sõnade omastava ega osastava vormiga

Peale sõnakese *va*, millest oli juba eespool juttu, on jaotises 2.3 käsitletud sõnu *eri*, *ise* ja *väärt*. Tiit-Rein Viitso kirjutab: „Siiski on *eri* ja samas tähenduses esinev *ise* määratlevad asesõnad, mis osutavad teatava hulga eri liikmetele” (Viitso 2007: 884). Eesti grammatikas ei ole sõna *eri* ega samas tähenduses kasutatud sõna *ise* asesõnaks peetud. Ilmselt on arvestatud seda, et nimisõna eestäiendina pole nende sõnade puhul esiplaanil mitte niivõrd viide millelegi umbmäärasele, kuivõrd indefiniitsete viidatavate omavahelise suhte näitamine, nt *Päästjad jagati rühmadeks. – Eri rühmadele anti eri ülesanded*. Ilmselt võiks neid sõnu tõesti (perifeerseteks) pronoomeniteks pidada. Kuid mitte määratlevateks ehk determinatiivpronoomeniteks, millist liiki enam asesõnadel üldse tunnistada ei tahaks (vt ka Tauli 1972; Erelt 1999; EKK 2007),

vaid indefiniitpronoomeniteks. Kahest vaegadjektiivist saame niiviisi lahti, aga neile üsna lähedaste käändumatute adjektiivpronoomenitena elavad nad edasi. Suur võit küll!

Väärt esineb kahes tähenduses: 'väärtuslik' ja 'midagi vääriv'. Viimasel juhul võib ta esineda koos partitiivse laiendiga, vrd (*väga*) *väärt pill* ja *oma palka väärt töötaja*. EKG ja EKK käsitlevad sõna *väärt* vaegomadussõnana ainult esimeses tähenduses. Millena Tiit-Rein Viitso sõna *väärt* esimesel juhul käsitleb, seda kirjutisest välja ei loe (võimalik, et ta ei eristagi neid kahte tähendust). Ei näe aga ühtegi põhjust, miks seda peaks millegi muuna kui omadussõnana käsitama. Partitiivse laiendiga *väärt* on teistsugune. Tiit-Rein Viitso väidab õigustatult, et *väärt*-fraasi atributiivne kasutamine on saanud võimalikuks verbi *olema* oleviku kesksõna ärajätmise tõttu fraasist *oma palka väärt olev töötaja*. See tähendab, et ilma partitiivse laiendita ja partitiivse laiendiga *väärt* erinevad selle poolest, et esimesele ei saa kesksõna lisada – nagu ikka omadussõna puhul –, teisele aga saab nagu ikka määrsõna puhul. Seega *väärt* siin tõesti adjektiiv pole. Millegipärast aga arvab Tiit-Rein Viitso, et viimast tüüpi ühendis ei ole sõna *väärt* mitte adverb, vaid hoopis kaassõna. See ei pea siiski paika. Kui *oma palka väärt (olev) töötaja* on „lühgaga kesksõnatarind”, siis peavad temas säilima lähtelause *Töötaja on oma palka väärt* sõnaliigilised suhted. Et selles lauses on *väärt* ja *oma palka* kergesti lahutatavad, näiteks *Oma palka on see töötaja kindlasti alati väärt*, siis ei saa *väärt* olla selles lauses ega ka talle vastavas kesksõnatarindis kaassõna, vaid on ikkagi määrsõna (või abimäärsõna).

Vaegomadussõnad, mis seostuvad muutuvate nimi- või omadussõnadega

EKK (2000: 130 ja ka 2007: 179) nimetab siin tõepoolest vaid kahte sõna – *sula* ja *mäda* –, jättes loendi lahtiseks. Ei mäleta täpselt, aga küllap on need näited pärit Valmen Hallapi kirjutisest (1986), sest on ju ülevaatekäsitluste puhul lausa paratamatu tugineda varem tehtule, mitte iga sõna kasutamist uuesti läbi uurima hakata. Ilmselt pole aga *sula* ega *mäda* tõesti parimad näited kõnealust tüüpi vaegomadussõnade illustreerimiseks. Adjektivatatsioon on siin kaugemale edenenu, sest nüüd tänapäeva kirjakeele korpust sirvides ei õnnestunud leida ühtegi ühildumatust kinnitavat näidet.

Mis aga puutub sõnasse *täis*, siis siin on küll põhjust Tiit-Rein Viitsoaga vaielda. Tema järgi on seisundit väljendav *täis* määramäärsõna nii täiendi kui ka öeldistäitena, nt (*väga*) *täis klaas*, *Klaas on (väga) täis*. Ainsa põhjenduse-na ongi toodud see, et *täis* ei väljendavat mitte omadust, vaid seisundit. Eespool oli juba juttu sellest, et omaduse ja seisundi eristus pole sõnaliigituse seisukohast relevantne. Ka sõna *tühi* väljendab seisundit, ometi ta käändub ega ole seetõttu käsitatav millegi muuna kui omadussõnana. „Eesti kirjakeele seletussõnaraamat” (EKSS VI 2003: 529) teeb väga õigesti, kui annab sõnale *täis* tähenduses 'täidetud' korruga nii adjektiivi kui ka adverbi märgendi. Kui *täis* esineb osastavas käändes nimisõnaga või infinitiiviga, nagu *vett täis klaas*, *juua täis mees*, siis liigitab Tiit-Rein Viitso selle hoopis tagasõnaks. Seda ta siiski pole, ikka sel põhjusel, et kaassõna ei lase ennast

laiendfraasist teiste moodustajatega lahutada, nagu see on juhtunud lauses *Klaas oli vett juba hommikust saadik täis*. See aga, et *juua täis* ei ole niimoodi lahutatav, ei tulene mitte sõna *täis* kaassõnalisusest, vaid sellest, et *juua täis* on püsiühend (**Mees oli juua juba hommikust saadik täis*). Niisiis sõna *täis* tähenduses 'täidetud' on adjektiiv/adverb nii ilma partitiivse laiendita kui ka koos sellega. Täpselt samuti nagu *tühi* on adjektiiv nii ühendis *Kassa on täiesti tühi* kui ka ühendis *Kassa on rahast tühi*.

Kokkuvõtteks

Võib öelda, et Tiit-Rein Viitsol on tõepoolest õnnestunud paar sõna sellest kaugeltki mitte ammendavast loendist, mis EKG-s ja EKK-s on vaegomadussõnade näiteks toodud, mujale lükata. Tänu talle selle eest! Suurem osa vaegomadussõnu aga jääb uurijaid edasi „kummitama”.

Kirjandus

- Croft, W. 1990. A Conceptual Framework for Grammatical Categories (or, a Taxonomy of Propositional Acts). – *Journal of Semantics* 7, lk 245–279.
- Croft, W. 2001. *Radical Construction Grammar. Syntactic Theory in Typological Perspective*. Oxford–New York: Oxford University Press.
- EKSS = Eesti kirjakeele seletussõnaraamat. VI köide, 3. vihik. tundma – unelus. Eesti Keele Instituut. [Tallinn:] Eesti Keele Sihtasutus, 2003.
- EKG = M. Erelt, R. Kasik, H. Metslang, H. Rajandi, K. Ross, H. Saari, K. Tael, S. Vare, Eesti keele grammatika I. Morfoloogia. Sõnamoodustus. Tallinn: Eesti Teaduste Akadeemia Eesti keele Instituut, 1995; II. Süntaks. Lisa: Kiri. Tallinn: Eesti Teaduste Akadeemia Keele ja Kirjanduse Instituut, 1993.
- EKK = M. Erelt, T. Erelt, K. Ross, Eesti keele käsiraamat. Tallinn: Eesti Keele Sihtasutus, 1997. Teine, täiendatud trükk, 2000. Kolmas, täiendatud trükk 2007.
- Erelt, M. 1999. Asesõnadest *ise, enese ~ enda* ja *oma* ning eesti asesõnade süsteemist. – *Emakeele Seltsi aastaraamat* 43, 1997. Tartu, lk 7–12.
- Hallap, V. 1986. Omastava käände, vaegkäandsõnade ja mäarsõnade vahekorrast. – *Keel ja Kirjandus*, nr 4–5, lk 199–208, 280–287.
- Hengeveld, K. 1992. Parts of Speech. – M. Fortescue, P. Harder, L. Kristoffersen (eds.), *Layered Structure and Reference in a Functional Perspective*. Amsterdam: John Benjamins, lk 29–56.
- ISK = A. Hakulinen (päätoimittaja), M. Vilkuna, R. Korhonen, V. Koivisto, T. R. Heinonen, I. Alho, *Iso suomen kielioppi*. Helsinki: Suomen Kirjallisuuden Seura, 2004.
- Tauli, V. 1972. *Eesti keele grammatika I. Hääliku-, vormi- ja sõnaõpetus*. Uppsala: Soome-Ugri Keelte Instituut.
- Viitsol, T.-R. 2007. Nn vaegomadussõna ja selle taust. – *Keel ja Kirjandus*, nr 11, lk 878–887.

More on Defective Adjectives

Keywords: parts of speech, defective adjectives

Tiit-Rein Viitso in his article *Nn vaegomadussõna ja selle taust* („The so-called defective adjective and its background”) (Keel ja Kirjandus 2007, 11) attempts to prove that there are no defective adjectives in Estonian. Viitso’s definition of adjectives is exclusively confined to regular adjectives, while the words traditionally regarded as irregular or defective adjectives are tried to be forced under other parts of speech.

Viitso’s claim that Estonian Grammar (EKG, henceforth: Grammar) as well as the Handbook of the Estonian Language (EKK, henceforth: Handbook) classify all definitive genitives of proper nouns as defective adjectives is imprecise. According to those sources it is only those (few) genitive-like forms that (in that concrete sense) cannot be inflected, e.g. *katoliku (usk)* ‘Catholic (religion)’, *prantsuse (kirjandus)* ‘French (literature)’ that belong to defective adjectives. Such words only occur attributively and, being invariable, cannot be classified as noun forms. As for the rest of the genitive-like defective adjectives (*kulla* ‘dear’, *kuradima* ‘damned’, *paganama* ‘heck of a’, *va* ‘old’) Viitso tries to get rid of them by introducing a new part of speech, which he calls „title-like attitudinal words”, even including forms of address (*härira* ‘Mr.’, *proua* ‘Mrs.’, *preili* ‘Miss’) and appositional names of a job holder or hobbyist preceding a proper name (*Professor* (Viitso)). In the latter case Viitso uses the syntactic criterion as the sole distinctive feature, thus running into contradiction with the principles of classification formulated by himself.

Viitso is obviously right about the compounds with a partitive-like final component *-karva* (*rebasekarva* ‘fox-coloured’), *-verd* (*mustaverd* ‘dark, brunette’), *-ohtu* (*poisiohtu* ‘boyish’), which should indeed be rather considered attributive noun phrases. He is wrong, however, in calling *-võitu* (e.g. *aravõitu* ‘timid’, *vähevõitu* ‘scarce’) a postposition, as that component does not combine with nouns but only with adjectives and adverbs, thus giving rise to defective adjectives and adverbs.

Viitso’s treatment of the words *eri* ‘separate’ and *ise* ‘self’ as pronouns is acceptable, although I would preferably call them indefinite pronouns rather than determinative ones.

The word *väärt* has two meanings: ‘valuable’ and ‘worth’. According to both the Grammar and the Handbook the word qualifies for defective adjectives only in the former sense. Viitso’s opinion remains unclear. In the latter sense *väärt* may take a partitive modifier and, in addition, the present participle of the verb *olema* ‘be’ (*oma palka väärt (olev) töötaja* ‘employer (who is) worth his salary’). According to Viitso *väärt* in this sense is an adposition, although it should rather be regarded as an adverb, as in a sentence it can also occur separated from its partitive modifier.

The analysis of the word *täis* is also incorrect. In the functions of an attribute or a subject predicative, Viitso considers the word not an adjective but an adverb of degree (*(väga) täis klaas* ‘a (very) full glass’, *Klaas on väga täis* ‘The glass is very full’), his only argument being that here the word *täis* expresses not a property but a state. From a parsing point of view, however, the distinction between property and state is irrelevant, and *täis* may well belong both to adjectives and adverbs. In the cases where *täis* takes a partitive noun or an infinitive (*vett täis*

klaas 'glass full of water', *juua täis mees* 'drunken man'), Viitso interprets it as an adposition, overlooking the fact that an adposition can never be separated from its head by other constituents (*Klaas oli vett juba hommikust saadik täis* 'The glass had been full of water ever since morning'). Consequently, although T.-R. Viitso has managed to remove a couple of words from the (far from exhaustive) list presented in the Grammar and Handbook as examples of defective adjectives, most of them seem to be rightfully entitled to their previous position.

Mati Erelt (b. 1941), PhD, professor emeritus, extraordinary senior researcher, University of Tartu, Institute of Estonian and General Linguistics, mati.erelt@ut.ee